

”Tämä romaani on täyttä, pitelemätöntä iloa.”

— ANN NAPOLITANO

VIRGINIA EVANS

Kirjeenvaihtaja

BAZAR

VIRGINIA EVANS

Kirjeenvaihtaja

Suomentanut Irmeli Ruuska

BAZAR

Ensimmäinen painos

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Irmeli Ruuska
Englanninkielinen alkuteos *The Correspondent*
Copyright © 2025 by Virginia Evans

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

***No part of this book may be used or reproduced in any manner
for the purpose of training artificial intelligence
technologies or systems. This work is reserved from
text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).***

**This edition published by arrangement with Crown,
an imprint of the Crown Publishing Group, a division of
Penguin Random House LLC**

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-870-435-5
Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Rakkaudella Markille

Se, mitä olen luonut itselleni, on henkilökohtaista,
mutta se ei merkitse rauhaa...

Useimmat meistä eivät elä kovin teatraalisesti, vaan ovat vain
selviytyneet oudosta, sisäänpäin kääntyneestä ajasta.

Joan Didion, "On the Morning After the Sixties",
The White Album

ESIPUHE

Lopulta, maanantaina kymmenen tai puoli yhdentoista paikkeilla, Sybil Van Antwerp vie kirjoituspöydälleen mukillisen irlantilaista aamiaisteetä, johon on sekoittanut maitoa. Sänky on sijattu, tiskatut astiat ovat kuivumassa pyyhkeen päällä pesualtaan vieressä, kasvit on kasteltu, pölyt pyyhitty hyllyiltä. Hän siirtää tuolin täsmälleen oikealle etäisyydelle ja katselee hetken ulos ikkunasta, silmäilee puutarhan yli alas joelle, katsoo muutamaa kaukana näkyvää valkoista, kolmiomaista purjetta, veteen heijastuvaa taivasta, komeita, suorakulmaisia taloja Annapolisin puolella. Hän suoristaa tyytyväisenä kirjepaperipinkkaa ja matalaa, alati vaihtuvaa seuraavaksi luettavien kirjojen pinoa. Hän järjestelee mukissa olevat täytekynät. Laskee postimerkit. Hän tutkii saamiensa ja vielä vastaamattomien kirjeiden pinkkaa, listaa, jota hän pitää kirjeistä, jotka aikoo kirjoittaa, sekä pöytälaatikossa alassuin lojuvia arkkeja, keskeneräistä kirjettä, jota hän on kirjoittanut jo vuosia. Sybil on äiti ja isoäiti, eronnut nainen, eläkkeellä merkittävän juristin uran jälkeen. Se kaikki hänellä on ympärillään, mutta kirjeenvaihto –

Se pysyy samana keskiviikkona.

Ja perjantaina.

Ja lauantaina.

Maanantaina kymmenen tai puoli yhdentoista paikkeilla Sybil Van Antwerp istuu taas kirjoituspöytänsä ääreen. Kirjeenvaihto on hänelle elämäntapa.

Felix Stone
7 Rue de la Papillon
84220 Gordes
FRANCE

2. kesäkuuta 2012

Felix, rakas veli,
kiitos syntymäpäiväkortista, täytekyntästä ja kirjasta, jonka aloitin samana päivänä, kun se saapui (torstaina), ja lopetin tänään. Se oli juuri sellainen kuin kuvailinkin. Yllätyksellinen, sähäkkä, kekseliäs ja juuri minun makuuni. Seitsemänkymmentäkolme tuntuu ihan samalta kuin seitsemänkymmentäkaksikin, samaa niveltulehdusta, ummetusta ja unettomuutta, ja olen päättänyt lopettaa hiusten värjäämisen. Kuten tiedät, en juuri välitä juhlia syntymäpäivääni, vaikka onhan aina mukavaa, kun muistat sen. Trudy ja Millie tietysti kävivät nauttimassa cocktailpaloja ja pelaamassa korttia. Molemmat lapset ottivat yhteyttä – Bruce oli tilannut leipomosta mansikkatortun (hän tulee joka tapauksessa ensi viikonloppuna puhdistamaan kourut), mutta se maistui kamalalta, joten heitin sen menemään. Varmasti se maksoi hänelle omaisuuden. Fiona soitti Lontoosta. Hän sanoi, ettei tule käymään kotona ennen joulua, koska työt painavat päälle, ja nyt hän suunnittelee jotain Sydneyssä, taivas varjeltoon, joten hän viettää kuukauden Australiassa. Hän vakuutti, ettei Walt välitä, miten paljon hän on poissa, mutta en kyllä ymmärrä, miten heidän avioliittonsa kestää sen. Lapsia hän ei taatusti pysty tässä vaiheessa hankkimaan. (He eivät edes yritä. Aina-kaan hän ei ole sanonut, että yrittäisivät. Kun otan asian puheeksi, hän moittii minua.) Naapurini Theodore Lübeck toi minulle leikkoruusuja omista pensaistaan kuten joka vuosi,

mikä on ystävällistä, vaikka mies onkin kuin joku Villin lännen kapinallinen.

Mitä Ranskaan kuuluu? Entä Stewartille? Mitä sinä nyt kirjoitat? Kiitos vierailukutsusta, olet kiltti, kun jaksat pitää sen voimassa. Kyllä vain, The Château oli ihana, mutta se on vain romaani, ja niin kovasti kuin haluaisinkin nähdä uuden talosi, en tule. Samoin kuin kesäinen iltapäivä tuntuu upealta ilmastoidusta huoneesta käsin katsottuna mutta kuumalta, hautovalta ja kurjalta, kun astuu ulos, myös laventeli- ja auringonkukkapeltojen täyttämä postikortti-Ranska lienee paljon kiehtovampi kuin todellinen paikka. Lentämiseen liittyy nykyisin kaikkea hässäkkää, turvatarkastuksia, sääntöjä laukun koosta ja voiteiden ja piilolinssinesteen pakkaamisesta pikkupulloihin. Suoraan sanottuna se ei houkuttele vähääkään, ja kun muutit eri mantereelle, tein selväksi, etten tule.

Kävin läpi laatikoiden sisältöä ja löysin valokuvan (liitteenä) siltä päivältä, kun sinut tuotiin meille nunnien hoivista. Sinulla on pikkuiset housut jalassa ja olet täysin kalju. No, olet taas samassa pisteessä. Äiti näyttää tässä hienolta, enkä ole nähnyt hänellä muissa kuvissa tätä vihreää jakkupukua, mutta muistan sen selvästi. Muistan sen päivän kuin eilisen. Muistan, että oli ollut paha myrsky, ei satanut, mutta oli lämmintä ja tuuli oudosti, ja pihalla oli kaatunut puu, oksia ja risuja, ja muistan, että naapurin rouva Curry oli laittanut päivälliseksi patapaistia ja suklaatorttua ja että olin odottanut koko iltapäivän, milloin auto ajaisi pihaan ja toisi sinut. Mitsy ei päässyt meille hoitamaan aamuaskareita, koska myrsky oli katkonut sähkölinjat Canton Bridgellä, joten minä pyyhin pölyt, petasin ja vedin verhot ikkunoiden edestä. Keksitkö, kenen ottama tämä valokuva voisi olla? Äidin sisko Heloise oli pitämässä minusta huolta, mutta en osaa kuvitella, että Heloise

olisi ottanut valokuvia. Tämä taitaa olla ensimmäinen perhepotrettimme. Annan sen sinulle, koska minullakin on valokuva siltä päivältä, kun minut tuotiin.

Ja terveiset tietysti Stewartille.

Rakastava siskosi

Sybil

Jälkikirjoitus: Felix, kolhin eilisiltana autoani. Ei siinä käynyt oikeastaan kuinkaan, olen kunnossa, mutta Cadillac on korjaamolla. Siis ihan totta, tämä on lähinnä harmillista.

2. kesäkuuta 2012

Arvoisa herra Lübeck,
kiitos ihastuttavista valkoisista ruusuista, jotka jätitte kuistileni syntymäpäivänäni 29. toukokuuta. Sain myös ääniviestinne nyt aamulla. Tulin eilisiltana kotiin taksilla pienen auto-onnettomuuden vuoksi, mutta kaikki on nyt järjestyksessä.

Terveisin
Sybil Van Antwerp

Rouva Ann Patchett
c/o Parnassus Books
3900 Hillsboro Pike
#14
Nashville, TN 37215

2. kesäkuuta 2012

Ann hyvä,
kirjoitan onnitellakseni sinua tuoreimmasta romaanistasi, State of Wonderista, jonka sain syntymäpäivälahjaksi veljeltäni. Luin sen loppuun tänä aamuna. Tänä on lauantai, ja aloitin kirjan vasta torstaina, mikä puhuu jo puolestaan, vaikka ethän sinä voi sitä tietää, koska olemme vieraita toisillemme, emme tosin ventovieraita, sillä olemme olleet kirjeenvaihdossa kerran aiemminkin, aivan vuosituhannen alussa, kun luin ensimmäisen suurmenestyksesi Bel Canton ja kun sinä vastasit ja totesit jotain kirjoitustyylistäni ja pyysit, että sinuttelisimme. Ehkä muistat, tai ehkä et, aivan sen mukaan, miten paljon yleensä saat ja luet kirjeitä, että kerroin tuolloin nauttineeni Bel Cantosta kovasti, mutta tämä uusi kirja on jopa parempi. (Selvyyden vuoksi minun on lisättävä, että kirjoitin sinulle myös luettuani tätä edellisen kirjasi, Runin, saamatta kuitenkaan vastausta, mutta ei se mitään, älä nyt suotta mieti sitä.)

Yleensä vakiomittaisen romaanin lukeminen vie minulta neljä päivää, mutta State of Wonderin sivut menivät lennossa. Eksoottinen Amazon, jonne kirja oli sijoitettu, ja fiksut, suunnattoman monisyiset naiset, tohtorit Singh ja Swenson, tempasivat minut mukaansa. Miten oikein perehdyit siihen kaikkeen – Amazonia koskeviin seikkoihin ja tieteen kysymyksiin? Matkustitko sinne? Puunkaarnan kohdalla huomasin

pohtivani faktan ja fiktion tasapainoa. Ja hiljaisuus kohtaauksessa, jossa vedestä ilmaantunut jättiläiskäärme nousee veneeseen ja kietoo jäntevän käärmeenruumiinsa sen lapsen, Easterin, ympärille amerikkalaisten katsoessa kauhuissaan vierestä, oli kerrassaan elokuvauksellista. En vetänyt kertakaa henkeä niiden noin viiden sivun aikana, tai minkä se nyt kestikään. Ja tohtori Swenson on tietysti tapaus sinänsä, rasakaaksi tulo hänen iässään (minun ikäisenäni! Tohtori Swenson on seitsemänkymmentäkolmevuotias, kuten minäkin). En osaa kuvitella sellaista. Kun he pelastavat lapsen lähellä loppua... no, selässäni kulkivat kylmät väreet, mutta oli ihmeellistä lukea senikäisestä ja niin monisyisestä naisesta, joka on tavattoman rohkea kaikessa älykkyydessään ja arvokkuudessaan samoin kuin virheissään, naisesta, josta kuoriutuu kerros toisensa perään. En ole luonnontieteilijä, olen tehnyt oman urani lain parissa, mutta näin hänessä heijastuksia itsestäni. Piinallisissa eettisissä kysymyksissä, joissa lukija asettaa hänet testiin. Ihmetyksessä, jota ihminen tässä elämänvaiheessa tuntee – hämmästelyssä, joka on myös hämmennystä ja jotta jonkinlaiseen huoleen, kai tavallaan pelkoon. Miten olemme päätyneet tähän? Miten se voi olla mahdollista? Kälyni Rosalie ja minä vaihdamme keskenämme kirjoja, ja olen varma, että hän ihastuu tähän, joten hieno juttu.

Ole hyvä ja pidä mielessä, että otan sinut ilomielin vieraakseni, jos käyt joskus Annapolisissa. Minulla on pieni talo suojaaisella ja viehättävällä vanhalla alueella, missä talot sijaitsevat väljästi jyrkävien, vanhojen puiden keskellä. Yhdestä kolkasta avautuu jokimaisema, ja yläkerrassa on mukavan avara vierashuone ja sen yhteydessä oma kylpyhuone. Ullakkoikkuna on Severnjoelle päin, joten näet veneet ja isot kartanot sekä ikkunan alla minun puutarhani, jota hoidan tunnollisesti. Asun yksin ja, mikä tärkeintä, käyn yläkerrassa vain

siivoamassa vieraiden lähdettyä, joten siellä saa olla täysin omissa oloissaan, ja uskon, että viihtyisit siellä. En ole kirjailija, mutta jos olisin, uskon, että siellä olisi mukava kirjoittaa, joten vielä kerran, olet todella tervetullut, jos vierailet täälläpäin. Washington DC on vain kivenheiton päässä.

Seuraavaa kirjaasi, tai käyntiäsi, odottaen
ja lämpimin terveisin
Sybil Van Antwerp

(jatkoa 2. kesäkuuta 2012, aiemmat sivut
LÄHETTÄMÄTTÖMISSÄ)

Romutin auton. Olin tulossa kirjastosta kirjaesittelystä, oli ilta, ja törmäsin matalaan betonimuuriin. Mekaanikon mukaan autoa pystyy tuskin korjaamaan. Ruumiillisesti olen kunnossa, mutta koin kauhean järkytyksen. Aivan kauhean järkytyksen. Tietysti itse onnettomuuden – rysäyksen ja Cadillacin romuttumisen – vuoksi, mutta myös siksi, että se mitä tapahtui, no – siksi että se yleensä tapahtui. En ole varma, olenko minä... No joo.

Uskon sen käyneen niin, että kun ajoin kirjaston parkkipaikalta, pois valoista pimeään, minä – en kai oikein tiedä, mitä sitten tapahtui. Ajoin kuten aina ennenkin, hitaasti ja vakaasti, mutta jotain sattui. En muista sitä tarkkaan, mutta luulen, että yhtäkkiä *en vain nähnyt*. En nähnyt mitään! Mutta miten se on mahdollista? Se tuokio, kestikö se vain hetken vai minuutteja? Minusta siis tuntui kuin elämäni olisi ollut elokuva, joka pimeni, mutta muu on epäselvää, ja juuri se minua huolestuttaakin. En ole varma, johtuiko pimeä kuilu näöstäni. Ei minusta tuntunut siltä kuin olisin sulkenut silmäni, vaan koko se ajanjakso tuntuu pyyhkiytyneen muististani aina siihen asti, kun rysähti. Ja niin minulle on käynyt ennenkin, jotain on pyyhkiytynyt pois. Juuri se minua pelottaa. Miten niin voi käydä? Se on varmaan alkanut, villivarsani – näön menetys. Sitä se varmaan oli. Periaatteessa olen kyllä tiennyt, että sokeudun, mutta ajatellut vain, että se on mahdollista. Nyt tuntuu siltä, että sokeutuminen on käynnissä, ja näinhän se menee, mutta en osannut odottaa sen olevan tällaista. Näin hämmentävää.

Auto hinattiin pois, tulin kotiin taksilla ja istuin hereillä koko yön peläten pimeää. Peläsin sammuttaa valoja.

Näen painajaisia. Olen ehkä maininnutkin siitä. Niissä painajaisissa minä vielä näen, mutta jotenkin tiedän olevani sokea. Katselen ikkunasta purjeveneitä, mutta ne ovatkin sumeita, tai tiedän, että on päivä, mutta näyttää kuin olisi yö. Tai olen puutarhassa enkä tunnista kukkia – Mitä tämä on? ajattelen. Tai katson kirjan tekstiä saamatta selvää kirjaimista tai sanoista. Mutta pahimmassa unessa, siinä, jota näen yhä uudestaan, minä istuudun pöydän ääreen kirjoittamaan, ja pöydällä on kasa kirjepaperia, kynät, kirjekuoria, ja kynsin niitä kuin kissa, mutta en pysty nostamaan niitä käteeni. Tai tartun kynään ja se taipuu kädessäni kuin nuudeli. Painan terän arkille, ja kynä pehmenee tai hajoaa. Tai yhdessä muunnelmassa muste jo piirtyy paperille, mutta en saa kirjoituksesta mitään tolkkua – en osaa kirjoittaa mitään, kaikki on pelkkää tuherrusta. Sellaiseksi pelko saa minut kuvittelemaan sokeutumisen. Luulisi, että uneni olisivat pelkkää mustaa tyhjyyttä, jollaista sokeus kaiketi on, mutta jos näkisin unta mustasta tyhjyydestä, minä varmaan... Olisin näkemättä unia. Olisin vain unessa, mutta en usko, että nukun tässä elämäni vaiheessa näkemättä unia, pääni on liian täynnä, jotta se onnistuisi. Liian täynnä kiusaavia ajatuksia.

Silmälääkäriini, tohtori Jameson, sanoi, että kun sairauteni pääsee vauhtiin, se saattaa edetä loppuun asti vuodessa tai sitten kymmenessä, ja että sen edetessä oireet voivat ilmaantua ja välillä taas kadota. Minun on varattava aika. Teen sen tänään. En ole kertonut muille kuin Rosaliele ja Harrylle, sille nuorelle, jonka olen aiemmin maininnut, entisen kollegani, tuomari James Landyn pojalle, jonka kanssa olen kirjoitellut kuukausittain. Niin, ja olenhan minä kertonut myös Joan Didionille, sille kirjailijalle. Brucelle tai Fionalle en ole kertonut mitään.

Vastaanottaja: grandmaalicelivingston@yahoo.com

Lähettiläjä: sybilvanantwerp@aol.com

Päiväys: 2012/06/02 13:00

Aihe: Puutarhaklubin kokous 4.6.

Hei, Alice,

valitettavasti en pääse puutarhaklubin kokoukseen maanantaina 4.6. Olen pahoillani, että minulta jää kuulematta esitelmä maaperän happamuudesta ja sen huomioinnista hortensioiden kasvatuksessa, mutta minulla on tapaaminen, jota ei voi siirtää.

Odotan jo heinäkuun kokousta.

Ja toisekseen, jos maanantain kokouksessa (4.6.) äänestetään siitä, muutammeko pyhäkouluhuoneesta kirkon kellarikerrokseen, jotta mukaan mahtuisi isompi joukko klubilaisia, äänestän mitä pontevimmin "Ei". Klubi on jo kasvanut hankalan suureksi. Seurusteluvartin aikana ei tahdo enää kuulla mitään. Sitä paitsi kellarissa haisee ummehtuneelta, luultavasti se on homeen vaivaama, eikä kirkkoneuvosto ole vielä priorisoinut välttämättömiä korjauksia, jotka tekisivät tilasta käyttökelpoisen.

Lämpimin terveisin

Sybil Van Antwerp

Vastaanottaja: sybilvanantwerp@aol.com

Lähettäjä: Fiona.VanAntwerpBeau@cgemarchitects.com

Päiväys: 2012/06/25 03:31

Aihe: Terveiset Sydneystä

Äiti, puhuin eilen Brucen kanssa puhelimessa, ja hän kertoi, että olet rutannut Cadillacin lunastuskuntoon. Mikset kertonut siitä minulle, kun tekstasimme? Bruce sanoi, että törmäsit johonkin esteeseen (??) mutta olet OK (??) Etkö nähnyt sitä vai olitko jotenkin sekaisin? Ei kyllä tunnu... yhtään sinun tapaiseltasi. Bruce sanoi, että olet kunnossa eikä sinun tarvitse mennä lääkäriin, mutta Walt ja minä ajattelimme, että ehkä sinun pitäisi kuitenkin käydä lääkärintarkastuksessa. En yritä komennella sinua, mutta onhan tuollainen nyt huolestuttavaa.

Tiedän Brucen ehdottaneen, että muuttaisit lähemmäs häntä. Oletko yhtään miettinyt asiaa? Sinun olisi helpompi tavata Brucea, Marieta ja lapsia, ja hän on sanonut, että hänestä olisi mukavaa, jos tulisit sinne. Olen vähän tutkinut asiaa, ja muutaman kilometrin päässä heiltä on tosi kiva seniorikylä nimeltä Happy Hills (voit klikata linkkiä). Siellä on vapaana sekä erillisiä mökkejä (pihallisia) että huoneistoja (pihattomia), ja maksurakenne on tavallaan mutkikas, mutta vaikka talosi kaipaakin nykyaikaistamista, se menisi kaupaksi hyvään hintaan, sillä tontit vesinäkymin ovat todella kysytyjä. Soitan mielelläni muutaman puhelun ja kyselen puolestasi tarkempia tietoja, jos siitä olisi apua. Jospa miettisit asiaa.

Minun pitäisi palata Lontooseen heinäkuun loppuun mennessä. Soitellaan sitten. Täällä aikatauluni on tupaten täynnä, ja aikaero pahentaa asiaa. Puhutaan pian.

Fiona

Rouva Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD
21012

1. heinäkuuta 2012

Hei, rouva Van Antwerp,
kiitos, kun panitte viime kirjeeseenne mukaan sen Erikois-
pähkinät-kirjan. Tykkään siitä kovasti ja sain ratkaistua kaikki pulmat paitsi kolmea. Miten voitte? Saitteko uuden auton rutatun tilalle? Minä voin enimmäkseen hyvin. Tässä kaikki kesäkuun uutiset:

1. Vanhempani hankkivat minulle koiranpennun (LOPULTAKIN), kun olin ruinannut sitä yhdeksän vuotta. Se on kultainen noutaja, ja sen nimi on Thor viikinkiajan lempijumalani, sodan jumalan, mukaan.
2. Menemme kiitospäivälomalla safarille Botswanaan, koska siskoni Susannah on siellä töissä rauhanjoukoissa.
3. Tiedemessuprojektini voitti toisen palkinnon. Kiitos, kun autoitte esitelmässä. Tuomarit sanoivat, että tutkimukseni oli moitteeton, mutta yksi minua nuorempi tyttö (kuudesluokkalainen! Mitä!) rakensi kokonaisen robottivalaan, joka osasi uida. Äiti sanoi, että tytön vanhemmat olivat takuulla auttaneet, koska tytön isä on insinööri, eivätkä minun vanhempani auttaneet, joten minun pitäisi olla ylpeä ja tuntea, että olin silti ykkönen, mikä on tosi tyhmää, koska enhän minä ollut, mutta tavallaan olen myös samaa mieltä.

4. Psykiatrini, tohtori Laura, joutui muuttamaan Alaskan, koska hänen miehensä on töissä öljy-yhtiössä, mikä on kyllä kuvottavaa, ja sanoinkin sen hänelle, ja nyt mies määrättiin uuteen paikkaan. Minulla on uusi psykiatri, tohtori Oliver, ja inhoan häntä. Hänen henkensä haisee, ja hänen pääläellaan on hilsettä ja iso, ällöttävä rupi, joten aina kun hän katsoo lehtiötään ja kirjoittaa asioita muistiin, joudun katsomaan sitä, ja minua oksettaa. Yritän kovasti olla sanomatta siitä mitään, ja joka kerta, kun menen sinne, äiti sanoo, että jos pidän mölyt mahassani, saan valita 7-Elevenistä karkkipatukan palkkioksi. Selvisin ensimmäisestä käynnistä ongelmitta ja sain Twixin. Tohtori Laura sai minut tuntemaan, etten olekaan niin outo kuin oikeasti olen, mutta tohtori Oliver taas, että olen vielä oudompi kuin (luultavasti) olenkaan.

Odotan innokkaasti kirjettänne 15. heinäkuuta. Toivon myös, että katsotte, onko siellä kirjadivarissanne lisää samanlaista vanhempaa scifiä kuin se H. G. Wells, jonka lähetitte joulukuksi.

Lämpimin terveisin
Harry Landy

Jälkikirjoitus: Säilytän teidän kivenne. Minustakin on kiva käyttää tätä salasanaa salaisuuksista. Olen tosi hyvä säilyttämään kiviä. En ole kertonut kenellekään, en isällekään, että teistä tulee sokea. Miksi se on salaisuus?

Jälkikirjoitus 2: Uskotteko, että presidentti Obama valitaan toiselle kaudelle?

Rivien välissä koko elämä

Eräänä lämpimänä kesäkuun iltana 73-vuotias Sybil Van Antwerp ajaa Cadillacinsa suoraan seinään. Hän ei vahingoitu, mutta onnettomuus on alku jollekin, joka sysää huolella rakennetun elämän uuteen vaiheeseen.

Eläkkeellä oleva Sybil on jo vuosia kirjoittanut uskollisesti kirjeitä. Hän kirjoittaa niitä lakkamatta: ystävilleen, tutuilleen, lempikirjailijoilleen, menneisyyden varjoille. Mutta nyt hänen näkönsä heikkenee ja jokin, tai joku, tuntuu seuraavan häntä. Turvallinen, tarkkaan hallittu elämä on muuttunut peruuttamattomasti, eivätkä kirjeet enää riitä pitämään totuutta loitolla.

New York Timesin bestseller-listan ykkössijalle nousut *Kirjeenvaihtaja* on Virginia Evansin älykäs, koskettava ja paikoin mustan humoristinen romaani muistamisesta, syyllisyydestä ja niistä tarinoista, joita kerromme itsellemme selvittääksemme. Mutta mitä tapahtuu, kun sanat eivät enää suojaa ja totuus vaatii tulla nähdyksi?

ISBN 978-952-870-435-5

84.2

www.bazarkustannus.fi